

о. д-р Роман ФЕДЬКО

Живучи в епоху інтенсивного науково-технічного розвитку, людина сьогодення є просто «бомбардована» інформацією, яка дуже часто їй просто непотрібна, а навіть більше – шкідлива. Такою шкідливою інформацією для людини, яка прагне пізнавати світ, є заохочування до відвідування псевдо-паломницьких та духовних центрів сумнівного характеру або місць, в яких нібито відбулося якесь об'явлення.

Дуже часто тим, що притягує людей в такі місця, може бути не тільки факт якогось «об'явлення», але особа якогось духовного лідера або «гуру», який, згідно людських переказів, робить особливі речі, наприклад, зцілює, виганяє бісів, знімає якісь невідомі родові прокляття і т.ін.

В чому ж суть цієї спокуси для людини-паломника, який шукає в житті Бога та відповіді на свої глибокі екзистенційні питання??? Відповідь дуже проста. Можливість вирішити свої духовні проблеми чи задовольнити духовні потреби одноразовою поїздкою в таке місце чи до такого «гуру» – є справжньою духовною спокусою. Тут проблема криється в іншому: чому ми шукаємо легких шляхів до вирішення складних духовних проблем? Чи не тому, що ми духовно занадто ліниві, щоби поглянути навколо себе і побачивши храм, просто зайти до нього з живою вірою в живого Бога, Який Єдиний спасає, зціляє і подає розраду стурбованій людській душі? Хтось, може, одразу заперечить і скаже: «Отче, я вже ходжу до Церкви, але мої проблеми не вирішуються, тому що поганого в тому, що я хочу поїхати до якогось чудесного місця?» Нічого поганого, ніби, й немає, але слід пам'ятати, що церковна людина, або точніше, воцерковлена особа, перше ніж приймати рішення про якесь паломництво, має спитати себе, для чого мені це потрібно, і просити благословення на це у свого духовного наставника.

В сьогоднішньому, поглинутому секуляризмом світі, явище духовного наставника або вихолостилося зовсім, або просто ігнорується таким запитанням, яке часто можемо

почути: „А навіщо мені духівник взагалі”? Тема духовного наставника вартує окремої уваги, тому тут обмежимося лише констатацією факту, що в прийнятті рішення людиною-паломником щодо поїздки в ті чи інші місця ключову роль мало б відігравати благословення Вашого духовного провідника, який, бачачи Ваші потреби та слабкі місця, знає від Бога, що Вам вартує бачити, і де можна поїхати, а де просто заборонено бувати взагалі.

Сьогодні не можна приховати і той факт, що серед нас, християн, так звана „мода” на різного роду поїздки до місць об’явлення набирає серйозних обертів та розмаху. Інколи люди просто ставлять свого священика перед фактом: „Отче, все вже організовано, ми їдемо”. А інколи окремі священики і самі можуть бути раді, що його активні парафіяни десь їдуть, і так він уникає їх складних питань на духовну тематику, на які, на жаль, часом немає що відповісти.

Чим обертається така «спокуса» для паломника, який підмінює правдиве глибоке життя простим «духовним бедуїнством»? Звичайно, що все, в кращому випадку, обертається для такої людини духовною деградацією, а не духовним ростом, який мав би бути, а в гіршому випадку, - різноманітними дивацтвами та підміною понять, наприклад, духовність дуже часто плутають з емоційністю або неконтрольованою екзальтованістю, де авторитет Церкви, яка навчає, чи священика-духівника, який провадить людину до Бога, просто нівелюється.

Тому про відвідування різноманітних, зокрема ще не визнаних офіційно Церквою, місць християнин має пам’ятати наступне. Хто шукає Бога, не обов’язково мусить десь їхати фізично, адже паломництво – це не тільки зовнішній, видимий рух з пункту «А» до пункту «Б», а це найперше подорож в себе, через молитву, через Слово Боже, а потім і через діла милосердя. Ознакою правильного паломництва по житті є, коли ти більше любиш, більше прощаєш, більше віриш і надієшся на Бога. Можна об’їздити всі відпустові місця, благословенні і не благословенні Церквою, але не наблизитися на жоден крок до Бога, а навіть гірше, відійти від Нього, наприклад, через гординю: «Бо я був в тих місцях, де ти ще не був», або через відсутність глибокого духовного аналізу власного життя і душі, бо така перейнята постійними паломництвами людина не має часу на паломництво до самого себе, яким є глибокий іспит власної совісті, духовно-критичний погляд на своє життя: діла, слова і думки.

Тому спокуса пошуку зовнішньої привабливої сторони християнства, якій часом, піддаємося всі, не повинна бути головним лейтмотивом нашого християнського паломництва до Бога, але через правдиве духовне життя маємо навчитися паломничати

до Царства Божого через усе наше земне життя, де наука і голос Церкви чи духовні настанови наших священиків не є пустим дзвоном, а цінними орієнтирами, якщо хочете, «духовним компасом», який береже нас, щоб не сплутати напрямки: той, що веде до Бога, з тим, що від Нього відводить. Хай Бог береже всіх нас в нашому земному і духовному паломництві до Нього!

о. д-р Роман ФЕДЬКО Спокуси в паломництві//СЛОВО № 2 (62) 2015